ROMAN de TEODOR CASTRIŞANU

CAP. I

Copiii fabricantului Velcea

Intr'una din plăcutele după-amieze ale vacanţei Paştelor.

Din camera de lucru a d-lui Velcea, rezemată de birou, Alice priveşte gânditoare pe fereastră. Florile celor doi vişini din curtea fabricii îşi încredinţează petalele în voia unui vântuleţ uşor, care, luându-le cu sine, le şegueşte, făcându-le să sboare în aer sglobii, ca nişte fluturi albi.

S'ar părea că fata urmăreşte cu luare aminte sborul acestor petale.

Dar ea isbucneşte din când în când într'un oftat adânc, sau bate din picior cu enervare şi aceasta arată că aşteaptă cu nerăbdare ceva, în timp ce, pe un scăunel din colţul odăii, sora ei mai mare, Cornelia, cu sufletul cel mai liniştit de pe lume, se îndeletniceşte cu facerea unor monograme la o batistă.

Câtă deosebire între aceste două surori!

Cea mică, Alice, cu nişte mici ochi căprui, a căror privire hoinară fuge dela un lucru la altul în mai puţin de două clipite şi al cărui nas mic îşi ţine vârful veşnic în sus, arătând nişte nări care se umflă nervoase pentru te miri ce, are o inimă lesne schimbătoare, pornită mai mult după plăceri decât după împlinirea datoriilor; iar în privinţa legăturilor, purtărilor ei faţă de prietene şi chiar cu cei din casă, s'ar putea zice că nu se află pe lume o fată mai plină de îngâmfare, de trufie rău înţeleasă.

Avea, fără îndoială, încă dela naştere aceste cusururi. Ele însă au prins a se mări încetul cu încetul în sufletul ei la pension, unde fusese ţinută de mică copilă şi unde a fost alintată şi răsfăţată, ca fiică a celui mai mare fabricant din oraş.

Cealaltă, Cornelia, doar cu un an mai în vârstă, are nişte ochi mari, de un albastru mai frumos decât cerul şi par făcuţi anume pentruca să citeşti în ei întreaga bunătate pe care dumnezeu i-a sălăşluit-o în suflet. Când în faţa ei se află un lucru frumos, vezi numaidecât dragostea nemărginită şi interesul cu care privirea ei îl învăluie. Când aceşti ochi sunt martorii unei întâmplări nenorocite, înţelegi că în sufletul ei s'a cuibărit durerea şi ghiceşti pentruce, prin privirile ei, se revarsă în afară o mare de bunătate, de milă şi de înţelepciune.

Dar să lăsăm copilele, în cameră, pe fiecare cu îndeletnicirea sa.

Alice arată de un sfert de ceas acelaş neastâmpăr, trece dela fereastră pe un jilţ, de pe jilţ se aruncă pe o canapea; iar de aci, după două secunde, se duce iarăşi la geam.

Liniştită, Cornelia îşi lasă lucru în poală, înnalţă ochii spre sora sa şi, pentru a curma tăcerea din cameră, zice cu o voce plină de voioşie:

— Ce vreme splendidă e afară!

Alice o priveşte scurt, pufneşte din nas şi strânge pumnii:

— O fi!

— Dar ce ai? mai stărue Cornelia.

— Nu te priveşte!

Uşa se dă de perete şi fetele zăresc pe fratele lor, Alexandru, un licean spilcuit, care intră cu o cravaşe în mână.

Alice aleargă la el şi-l apucă de umăr:

— Insfârşit, iată-te!! Ce-ai aranjat pentru această după-amiază?

Alexandru îşi scoate alene mănuşile-i scumpe de piele şi se trânteşte cu un aer plictisit pe canapea.

— Ai făcut ceva?

— Nimic.

— Uf!

El se ridică apoi în cápul oaselor, picior peste picior, ca un om mare:

— Am fost la Grigorcea. Zice că astăzi după masă vrea să prepare la limba germană, pentrucă a rămas în urmă. Am fost şi la verişoara Lenuţa. Ea ne refuză categoric, spunând că nu şi-a terminat broderia la bluză. S'o fi văzut ce ifosită era când îmi spunea: „Am ambiţia să mi-o isprăvesc singură şi regret că nu vă pot însoţi!".

— Va să zică n'ai făcut nimic?

— După cum vezi...